

[Landbrugsministeren.]

før, er det, fordi aftalen løber fra 1. juli og det andet EFTA-år altså slutter den 1. juli i år. Jo nærmere vi er på afslutningen af året, des mere ved vi om eksportens størrelse og beskyttelsens størrelse, og des mere præcist kan vi forme de ønsker, skal vi sige krav, der må være Danmarks her. Til juli måned skulle der være grundlag for en betydelig højere refusion end i fjor fra Sverige til Danmark efter den aftale, vi har, og et sådant ønske vil også blive fremført, formentlig inden så længe. Reglen er den, at refusionen skal vi have 3 måneder efter aftaleperiodens udløb, det vil sige, at vi skal have den omkring 1. oktober. Jeg kan godt sige her, at vi er klar over problemet. Kravet, ønskerne om forhandling vil blive rejst over for Sverige, og jeg regner med, at Sverige er indforstået med en betydelig forhøjelse af de afgiftsrefusioner, som skal tilflyde Danmark.

H.C. Toft: Ja, jeg er bekendt med, at EFTA-året er 1. juli 1961-1. juli 1962, og den højtærede minister kan selvfølgelig sige, at man må vente med forhandlingerne, indtil man når hen imod afslutningen af EFTA-året, for at nå et resultat. Men jeg er af den opfattelse, at den højtærede landbrugsminister på et tidligere tidspunkt burde have foranlediget forhandlinger med Sverige. Det er da klart, at når man stiltiende sidder og overværer, at den svenske importafgift stiger med få måneders mellemrum med en så stor voldsomhed som fra 133 sv. øre til 226 sv. øre, er det ikke en opgave for den danske regering, slet ikke for den danske landbrugsminister, bare at sidde og vente på, hvor højt niveauet vil være nået inden udløbet af EFTA-året. Det ville efter min opfattelse have været den højtærede landbrugsministers opgave at foranledige forhandlingerne optaget på et tidligere tidspunkt, idet man så kunne have gjort sig håb om, at de svenske importafgifter ikke var blevet forhøjet i så høj grad, som sket er.

Landbrugsministeren (Skytte): Min opgave er efter forhandling og i samarbejde med dansk landbrug at sikre bedst mulige vilkår for den danske landbrugseksport. Det har jeg gjort, og det agter jeg at gøre, selv om jeg derigennem skuffer det ærede medlem.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Johan Nielsen** til forsvarsministeren:

„Anser forsvarsministeren sagen mod „Red Crusader“ for at være afsluttet, efter at undersøgelseskommissionen i Haag har afgivet sin kendelse, og hvilke konsekvenser vil det få for fremtidig fiskeriinspektion, at inspektionsskibe i givet fald ikke må skyde med skarpt?“

Johan Nielsen: Det skulle ikke være nødvendigt for mig at gå i detaljer. De fleste af det høje ting særede medlemmer ved lige så godt som den højtærede forsvarsminister og jeg, at anledningen til dette spørgsmål er, at undersøgelseskommissionen i Haag har aflagt beretning i sagen „Red Crusader“, og at jeg ligesom de allerfleste færingers aldeles ikke er tilfreds med denne beretning.

Den 29. maj 1961 arresterede fregatten „Niels Ebbesen“, der gjorde tjeneste som fiskeriinspektionsskib ved Færøerne, den britiske trawler „Red Crusader“ for ulovligt fiskeri og gav den ordre til at sejle til Thorshavn. Imidlertid skete der det, at skipperen på „Red Crusader“, A. E. Wood, ændrede kurs til Skotland. Denne affære vakte overmåde opsigt på Færøerne, og jeg er ude af stand til med egne ord at udtrykke de følelser, som besjæler den færøske fisker, når talen drejer sig om de britiske torske-tyve. Jeg tror, at jeg bedst kan tolke de fattige fiskeres tanker, hvis jeg med den højtærede formands tilladelse citerer følgende historie:

„Og Herren sendte Natan til David. Da han kom ind til ham, sagde han: „Der boede to mænd i samme by, en rig og en fattig. Den rige havde småkvæg og horn-